

Mk 9,30 – 35 Druhá Ježíšova předpověď utrpení a spor učedníků o prvenství

Sestry a bratři,

vždy znovu a znovu mě fascinuje v Bibli to, že její autoři nepřikrášlují skutečnost a neidealizují postavy, biblické osobnosti. Také v evangeliích nejsou Ježíšovi učedníci zidealizovaní, nejsou tam vyličníci jako dokonalí, úžasní, bezchybní. Naopak – evangelisté otevřeně a upřímně píšou o jejich nepochopení Ježíše, obavách, zklamáních. Učedníci byli obyčejní lidé jako my, a proto nám jsou tak blízcí, a proto nás Bible stále oslovuje, je i dnes aktuální. V našem příběhu z Markova evangelia shledáváme, že učedníkům nebyla cizí určitá pýcha, namyšlenost, touha po prvenství. My tyto vlastnosti neznáme? Copak my nechceme být také někdy nejlepší, největší, nejdůležitější, nejoblíbenější? V pracovním kolektivu, u šéfa, v širší rodině, v partě kamarádů nebo třeba i v církvi. Chtěla bych být považovaná za neaktivnější, nejpracovitější, chtěla bych být uznávaná, toužím být nejoblíbenější kamarádka, kolegyně, babička pro svá vnoučata... atd. (Muži si doplní v maskulinním rodě.) Bylo tomu tak i ve společenství Ježíšových žáků. Přitom oni dobře znali Starý zákon a v něm časté vyzdvihování pokory a skromnosti. Např. v žalmu 147. čteme: „Hospodin se ujímá pokorných, ale svévolníky snižuje až k zemi“(v.6). Nebo v knize Přísloví je napsáno: „Hospodin pokorným dává milost“(3,34).

Absurdnost sporu učedníků o prvenství vyniká ještě více předchozí zprávou o Ježíšově předpovědi jeho utrpení. Jejich Mistr a Pán opakovaně mluví o svém blížícím se utrpení a kruté smrti, a jeho nejbližší přátelé nezajímá nic jiného, než kdo z nich je největší, nejdůležitější, možná - kterého z nich má Ježíš nejraději!

Když přišli domů do Kafarnaum, zeptal se Ježíš svých žáků, o čem cestou přemýšleli, o čem hovořili. On to dobře věděl, i když šel kus cesty před nimi nebo za nimi, chtěl jít chvíli sám a v tichu. Učedníci se zde projevují jako malé děti, přistižené při nějaké lumpárně – mlčí. Nemají odvalu přiznat se, že se mezi sebou dohadovali, kdo z nich je největší, nejpřednější. Ježíš byl z nich určitě smutný, ale nic jim nevyčítá, nezlobí se na ně; odpovídá jim na jejich spor, na jejich dohadování paradoxem: **„Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“** Kristovo slovo je nadčasové, týká se i nás dnes. A nám se to nemusí líbit! Ježíšovy nároky vůbec nejsou líbivé, jsou náročné,

těžké. Není snadné je přijmout a ještě těžší je podle nich v životě žít, uskutečňovat je každodenně, v běžných situacích. Být skromný a pokorný před Bohem i před lidmi, neprosazovat se na úkor druhých, upozadit se, a dokonce druhým lidem sloužit, pomáhat. Sestry a bratři, mějme na paměti Ježíšovo slovo a snažme se podle něho jednat: **„Kdo chce být (u Boha, před Bohem) první, buď ze všech poslední a služebník všech.“**

/Jindřiška Buttová, Praha 4 Krč 19. 9. 2021/